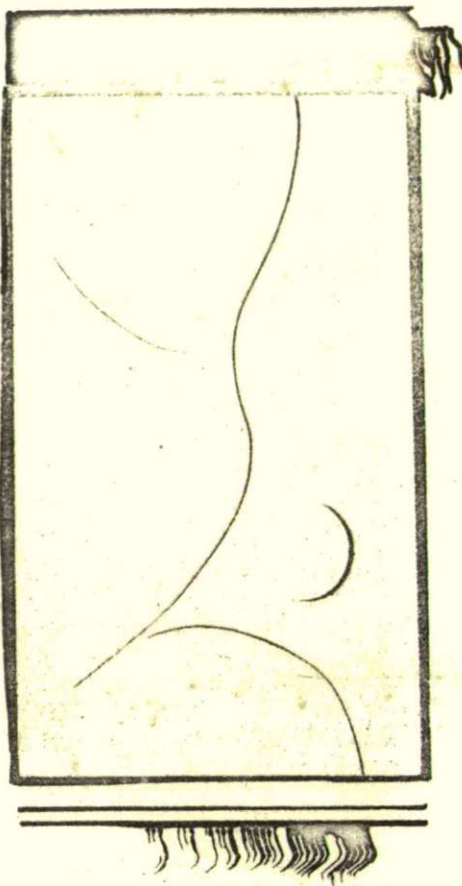

HOGYAN TOVÁBB ?

Közel két év után aktuális felvetnünk a kérdést, vajon a Bölcsész betöltötte-e hivatását, politikai, kulturális nevelőmunkánk fóruma volt-e, vagy nem. Ugy gondolom, a beindítás nehézségein tuljutra, sikerült vitafórummá alakítanunk. Többnyire éles kritikák kaptak benne helyet, s ezek a bírálatok KISZ-életünk valóban létező problémáit érintették.

Az első nagy visszhangot kiváltó cikk óta próbáltunk előbbre lépni. Ez több kérdésben sikerült is, s ebben semmi esetre sem hanyagolhatjuk el a Bölcsész szerepét.

A vitacikkek legfőbb eredményét követelményeikben a kiváltott - olykor tévuttra vezető - reagálásokban látom. A KISZ-tagok zömét állásfoglalásra

készítette, talán - remélem, nem tuzok - sikerült kizökkentenie tompa fásultságukból azokat, akik eléggé "meghúzódtak" KISZ-életünkben, felhívni a figyelmet a vezetők munkájának kritikusabb - de semmi esetre sem hiperkritikus - értékelésére.

Mégis van valami elfogadhatatlan ezekben a bírálatokban, s ez az un."hozzéállás" kérdése.

Nem fogadhatjuk el a túlzottan pesszimista szemléletet, a "csak-azértis" bírálók alapállását. Mások "magas elviséggel" kísérlik meg tisztázni a felmerült problémákat, és filozopterekként interpretálják a közösségről, az ifjuságról vallott marxista - vagy marxistának hitt - elveiket. Megint mások ellenfeleik stílusát kifogásolva vonnak le helytelen következtetéseket - egy vezető téves megítélése alapján - vezetőségünk munkájáról.

A negyedik szám után - mielőtt a vita túlságosan az "elmélet" szférájába, avagy személyeskedésbe torkollana - szükségesnek tartjuk a vita félrecsúszott irányvonalának módosítását. Én a kritikának két elterjedt formáját ismertem meg a KISZ-ben; egyrészt a felelősségteljes, segítő szándékú kritikát, másrészt a divatossá vált általános "magas elviségü" bírálatot; az az utóbbi annál inkább kedveltebb, mert alkotójának a leírásen túl mást nem is kell csinálnia. Sokan "megcsodálták" egy KISZ-en kívüli hallgatótársunk kritikai "vénáját"

- elsősorban esztétikai vonatkozásban -, s magunk is meglepődtünk azon, hogy nála a KISZ leegyszerűsödött két személy szembenállására, ami végsősoron mégsem csodálható, hiszen egy "kontár" aligha ismerheti a "céh" belső életét. Az egyik vitacikk hibája, hogy túlságosan sötétnek lát mindent, a másikat pedig "rózsaszínü" álmaiért irigyeltük meg.

Vezetőink és KISZ-tagjaink többsége szeretne a mindennapok valóságánál maradni, s mind a "fekete", mind a "rózsaszínü legenda" veszélyének elhárításával - országunk, ifjusági mozgalmunk és annak tagjai adott fejlettségi szintjét figyelembe vevő - minden szálával a társadalmi és az egyéni realitásban gyökerező ifjuságpolitikát alkotni és élni. Ezzel nem vetjük el a konkrét kérdésekhez tapadó vita szükségességét. Vita-fórumunk célja változnék így meg, s ahogy a címben jeleztem, a "Hogyan tovább?" kérdésre szeretnénk töletek segítséget kérni és kapni. Én is megpróbálok néhány

olyan - már többször felvetett - kérdést felvázolni, amelyek feltételei a továbblépésnek. Hangsúlyozom, hogy mindez csakis a KISZ-en belül valósítható meg. A demokratikus elvekre épülő KISZ-szervezet lehetőséget ad mindenkinek arra, hogy érdeklődési körével és képességével egybeeső társadalmi munkát végezzen. Ennek valóraváltása sok tényezőtől függ: a vezetéstől, a vezetők képzettségétől, hivatástudatától, a programoktól, a szervezéstől s nem utolsó sorban az öntudattól. Továbblépésünk záloga a munkastilus javításán túl a tartalmas alapszervezeti öntevékenység, a KISZ VB irányítóképessége stb.

Nem javítjuk egyes alapszervezeteink munkáját akkor, ha a színvonal-különbségeket rossz vezetéssel, a divatos "közönnyel" magyarázzuk. Az egyéni és testületi öntudat fokozásának legfőbb eszköze a rendszeres politikai /és kulturális/ nevelőmunka. Ennek lebecsülése egyes alapszervezetekben károsan éreztette hatását, pedig ha a már "megunt"

tevékenységi formákat felváltották volna újakkal, lehetőleg olyanokkal, amelyek módot adtak volna szakmai, politikai ismereteik átadására, gokban javítani tudták volna közösségük munkáját. Az egyetemen kívüli társadalmi munka lehetőségei napról napra nőnek, hogy csak egyet említssek: a fizikai dolgozók gyermekeinek rendszeres felkészítése az egyetemi felvételekre, s nekünk élnünk kell az új lehetőségekkel. Végrehajtó Bizottságunk több elképzelést tárt fel a vezetőképzőkön, reszortterkezeteken, s választását és a lehetőségek kiszélesítését az alapszervezetre bizta. Az így kialakított tartalmas KISZ-élet mindenki számára nyújt cselekvési alkalmat, kiki egy-egy területen hasznosíthatja tehetőségét, természetesen nem elkülönülve a KISZ-munka többi összetevőjétől, mindenekelőtt a politikai képzéstől.

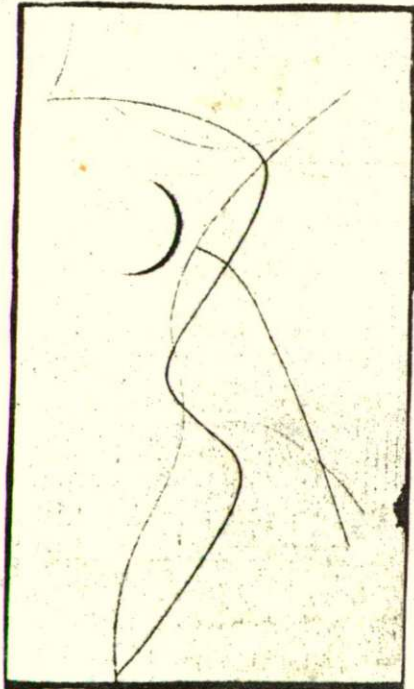
Az öntudat emelésének fontos fóruma lehet, és kell, hogy legyen az alapszervi közösség, kivéve azokat, amelyek nem adnak programot, nem ösztönzik és nem kérik számon

a végzett munkát, nem kísérik figyelemmel egymás tevékenységét, ahol a vezető "csak kényszerű megválasztott"... Az ilyen "közösségek" fontos és beszámítandó egyéni munkának értékelik a taggyűléseken való megjelenést, holott egyszerűen kötelességről van szó, illetve lenne szó.

Mindaddig lesznek gyenge alapszervezetek, amíg nem válnak az önbírálat fórumává, amíg a tagság nem számoltatja be vezetőit, amíg

nem mer pálcát törni a KISZ-tag-ságra méltatlan társai fölött, amíg büntetlenül véthetnek társaik előtt a KISZ-élet normái ellen.

Ebben a vonatkozásban is nekünk, vezetőknek kell példát mutatnunk, kezdeményeznünk, hogy csak az öntudatos, politikai tartalommal telített és az egyéni képességeit sokoldalúan kibontakoztató KISZ-munkát ösztönözzük, s e cél érdekében jobban támaszkodhassunk a kari pártszervezet vezetőinek és tagjainak segítségére.

Rákos István